

9,40 Lt | 2010 lapkritis - gruodis

Svajonų
ROMANAI

LUCY MONROE
Mano Valentinas

Knygute.lt

**Lucy Monroe
(Lusi Monro)**

MANO VALENTINAS

Romanas

Versta iš Lucy Monroe, Valentino's Love-Child, 2009
© Lucy Monroe, 2009

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Lina Kulikauskienė, vertimas iš anglų kalbos,
2010

© Judita Girnytė, dizainas, 2009

© Petrea Alexandru, iStockphoto, viršelio
nuotrauka

© "Svajonių knygos", 2010

© Knygute.lt, Elektroninė versija, 2012

PIRMAS SKYRIUS

Valentinas Grisafis nubraukė švelnutę kaštoninę garbaną, kad ši nekliudytų jam žiūrėti į miegančios meilužės veidą.

Meilužė. Senamadiškas žodis, apibūdinantis labai šiuolaikišką moterį. Fetei Viljams jis nepatiktų. Jeigu per kvailumą išstartų jį Fetei girdint, ji tikrai nenutylėtų. Jo *carina americana*¹ - ne gležna gėlelė.

Gražuolė amerikietė. Šitai jai tinka. Bet jeigu jis išsiduotų, kad mintyse vadina ją meiluže? Ojojoi.

Ji aiškintų, koks netikęs šis žodis, o poveikis plunksnos mėlynumo akys liepsnotų pykčiu. Ir, ko gero, būtų teisi. Jis neapmoka jos sąskaitų. Neperka jai drabužių. Nors čia, Marsaloje, jie kartu praleidžia daugybę valandų, ji negyvena pas jį. Jai nieko iš jo nereikia, tik draugijos.

Taigi ne meilužė. Bet ir ne mergina. Jūdviejų nesieja ilgalaikiai įsipareigojimai ir meilė. Tai tik fizinis ryšis, kuris tęsis ir gilės tiek, kiek

---

¹ Brangioji amerikietė (*it.*) (čia ir toliau - vert. Pas-tabos).

jiedviem bus patogu. Ypač jam. Nors ir Fetė turi ką pasakyti šia tema.

Ji pasitraukdavo taip pat lengvai, kaip ir jis, ir lygiai Taip pat nesistengė rasti jam daug laiko. Laimei, tokie santykiai tiko jiems abiem.

Gal jie tapo ir draugai, ir jis dėl to neapgailėstavo, bet tai nutiko vėliau. Jau jam atradus, kaip saldus, gracingas jos kūnas atsiliepia į lengviausią jo prisilietimą. Po bučinių, ištirpdančių jo smegenis ir jos pasipriešinimą. Po to, kai jis sužinojo, kiek malonumo teikia jos dosnus jausmingumas, sykį jam išsiliejus.

Jųdviejų seksas buvo fenomenalus.

Štai kodėl jautė, ką praras artimiausiomis savaitėmis.

Jis apvedė pirštu tobulus jos veido bruožus ir pasilenkė prie ausies:

- *Carina*, laikas keltis.

Ji suraukė nosytę, dailios lūpos protestuodamos persikreipė, egzotiškos spalvos akys atkakliai nenorėjo atsimerkti. Ką tik patenkin-tas kūnas nepajudėjo nė per centimetrą, tebegulėjo susirietęs kaip visuomet po sueities.

- Ei, *bella mia*². Kelkis.

---

² Gražuole (it.).

- Jeigu ateitum pas mane, galėčiau pamiegoti, kol apsirengsi ir išeisi. - Ji įsikniaubė į pagalvę.

- Didžiumą vakarų aš irgi išeinu, *carina*. Tu tai žinai. - Jis mėgo pusryčiauti su Džosuje. Aštuonmetis sūnus buvo Valentino akių šviesa. - Be to, žadinu tave ne tam, kad išeitum. Turime pasikalbėti.

Fetės vokai suvirpėjo, bet lūpų kampučiai tebebuvo išriesti žemyn. - Šitokia tu atro dai dieviška, ar žinai?

Ji atsisėdo ir su irzliu išgąsčiu pažvelgė į jį, prispaudusi prie krūtinės oranžinę, nepaprastai švelnią Egipto medvilnės paklodę, kurią, jos prašymu, jis visuomet tiesdavo ant lovos.

- Normaliems žmonėms kaprizai nepatinka, Tinai.

Jis atsakė šypsena ir gūžtelėjo pečiais.

- Ką galiu pasakyti? Aš kitoks. O gal tu. Nepamenu, kad kuri nors kita mano mylimoji būtų tokia miela suirzusi.

Jam nepatiko žodis *mylimoji*, bet vis vien geresnis nei *meilužė*. O syki jį vos jo neužmušė, pavadinta *lovos partnere*. Pasakė, kad jeigu jis nori vartoti tokį klinikinį terminą, tegul įsigyja anatomiškai tobulą pripučiamą lėlę.

Valentinas nežinojo, kodėl šįvakar ji persekioja tokios mintys. Paprastai nešvaistydavo laiko, svarstydamas apie jos vietą savo gyvenime, nei taip jau labai mėgo tikslus apibūdinimus. Tai kodėl šįvakar šitaip susirūpino?

- Man neįdomios jūsų buvusios pergalės, senjore Grisafi. - Dabar ji tikrai atrodo prastai nusiteikusi, akys pikta spindėjo.

- Atsiprašau. Bet juk žinai, kad mudviem susitikus nebuvau nekaltas berniukas. - Jis jau mylėjo ir prarado žmoną, ką jau kalbėti apie moterį, kuri dalijosi su juo guolį vėliau.

Juodu su Fete buvo kartu jau metus - šitiek ilgai nesitęsė jo ryšis su jokia moterimi po mylimosios Renatos mirties. Tačiau jo praeities tai nepakeis.

- Abudu mes nebuvo nekalti, tačiau labai nemandagu kalbėti apie buvusias meiles, gulint lovoje su dabartiniu mylimuoju.

- Tu taip jaudiniesi dėl mandagumo taisyklių, - nusišaipė jis.

Jis dar nepažinojo žmogaus, kuriam taip mažai rūpėtų jo išvaizda ir įvairios visuomenės nustatytos taisyklės. Jo *carina americana* buvo kuo tikriausias laisvas paukštis.

Jos lūpas iškreipė lengvutė šypsenėlė.

- Gal ir ne, bet šitai taisyklei pritariu šimtu procentų.

- Puikiai pasakyta.

- Gerai. - Ji susirangė šalia jo, prigludo prie krūtinės, ranka apsviję dubenį, sukeldama nemenką reakciją kiek žemiau. - Sakei prižadinęs mane ne tam, kad eičiau savo keliais?

- Ne. Mudviem reikia pasikalbėti.

Ji palenkė galvą.

- Apie ką?

Jis nesusitvardė. Pasilenkė ir pabučiavo į nosies galiuką.

- Tu tikrai žavinga, vos pabudusi.

- Maniau, kad esu žavinga, kai būnu irzli.

- Ar kada nors pabundi *nesuirzusi*?

- Rytais būnu visai geros nuotaikos. Tu, aišku, to nežinai, nes mes nepraleidžiame kartu visos nakties, bet patikėk mano žodžiu. Skundžiuosi tik tada, kai tenka keltis po to, kai tu būni taip nuostabiai mane pamylėjęs.

Jie jau seniai dėl to ginčijosi. Jai nepatiko, kad jis atsisako praleisti kartu visą naktį. Fetė suprato jo norą grįžti namo pusryčiauti su sūnumi, bet ne tai, kad atkakliai keliasi iš jų dviejų lovos, vien trumpai nusnūdęs po mylėjimosi.

Valentinas suirzo, kad ji vėl pradeda spausti, ir tai pasijuto balse:

- Tebūnie taip, o dabar turiu kai ką pasakyti.

Ji įsitempė ir atšlijo, žydrai žalios akys žvelgė atsargiai.

- Ką?

- Nieko bloga. Na, ne vien bloga. Tiesiog mano tėvai leidžiasi į kelionę. Nori aplankyti draugus Neapolyje.

- O, iš tiesų? Nežinojau.

- Aišku, juk nesakiau tau.

- Na ir?

- Ir negaliu palikti Džosujės vieno per naktį, kai seneliai jo neprižiūrės. - Nesvarbu, kad jų vynuogyno *Vigne di Grisaffi* sklype gyvena daugybė darbuotojų, o namų prižiūrėtoja turi savo kambarį jų name. Tai ne tas pats.

- Suprantu. - Fetės veido išraiška sakė, kad ji tikrai supranta. - Kiek laiko nebus tavo tėvų?

- Tik dvi savaites.

- Aš visai tavęs nematysiu?

- Tikriausiai.

Regis, ji ruošėsi kažką sakyti, bet galiausiai tik linktelėjo.

- Ilgėsiuosi tavęs, - staiga pripažino jis. Susi-

raukė. Nenorėjo to sakyti. - To. - Perbraukė ranka per jos kūną. - Ilgėsiuosi šito.

- Išgirdau, ką pirma sakei, kietuoli. Nebeatsiimsi savo žodžių. Pripažink, kad tau patinku ne tik lovoje - mėgsti ir mano draugiją.

Jis nusinešė ją atgal į lovą, lūpomis ieškodamas jos lūpų.

- Ko gero, neką mažiau. O kalbant apie seksą. Turėsiu dvi savaites gyventi be tavęs, tai išnaudokime laiką dabar.

- Ar kada nors tau atsakiau? - kimiai nusijuokė ji.

- Ne, ir šįvakar ne metas pirmam kartui.

Fetė nubudo, apsupta mylimo vyro šilumos ir kvapo. Atmerkė akis ir susiraukė. Ji nesapnavo. Anksti ryte jie pasimylėjo, ir Tinas paprašė, kad liktų nakčiai. Pirmą kartą gyvenime. Na, gal nepaprašė... Greičiau pranešė, kad ji pasilieka, bet juk tas pats. Ji - jo glėbyje, jo lovoje, rytą, po meilės nakties.

Tai didinga.

Nuostabu, taip, kaip ji ir manė būsiant.

- Nubudai? - sudundėjo virš jos jo balsas.

Ji pakėlė galvą nuo Valentino krūtinės ir sušvito šypsena.

- O kaip atrodo?

- Atrodo, nemelavai sakydama, kad rytas tavo nuotaika būna gera. Gal reikės pradėti vadinti tave solare.

Saulės šviesa? Jai suspaudė širdį.

- Tąs vadindavo mane Saulės šviesa.

- Buvęs vaikas? - suniurzgė Tinas, o nesustas jo veidas tapo toks gundantis. - Tu teisi, kalbėti apie buvusius amores lovoje su esamuoju tikrai prastos manieros.

Ji nusijuokė, nė kiek neįsižeidusi.

- Jis buvo ne mano vaikas, o vyras, - pasakė ir iššoko iš lovos išvirti kavos.

- Buvote susituokę?

- Taip. - Keista, juodu jau metus kartu, o ji pirmąsyk pasisako, kad buvo ištekėjusi. Bet juk tokie jų santykiai. Jiedviem su Tinu rūpi vien dabartis.

Apie jį ir praeities tragedijas, tokias panašias į jos pačios, Fetė daugiau sužinojo iš jo motinos negu iš jo. Keista, Tinas visai nesidomėjo Fetės menu, o jo motina buvo jos gerbėja. Jiedvi susitiko Fetės parodoje Palerme. Nors ir skirtingo amžiaus, dvi moterys tuojau suartėjo

ir su jauduliu aptiko esančios kaimynės. Nuo Grisafių vynuogyno tebuvo dvidešimt minučių kelio automobiliu iki mažyčio Fetės butuko Picolate.

Ji niekada nesilankė tenai kaip Tino viešnia. Matėsi su Tinu jau du mėnesius ir tik paskui suvokė, kad Agatos dažnai minimas Valentinas ir yra Tinas, su kuriuo Fetė leidžia naktis. Iš pradžių ji sutriko, bet netrukus priprato. Bet taip ir neprisipažino Agatai susitikinėjanti su jos sūnumi. Kruopščiai slėpė jų santykius, manydama, kad tai Tinas turi nuspręsti, kada pasakyti šeimai apie ją.

Kita kone neįtikėtina likimo užgaida Fetė buvo ir jo sūnaus Džosujės mokytoja. Kartą per savaitę mokė Marsalos pradinės mokyklos vaikus dailės. Sykį ji prarado galimybę tapti motina, bet vaikus dievino, ir tai buvo vienas iš būdų bendrauti su jais. Džosujė buvo be galo meilutis ir ji suprato Tino norą būti su juo. Priarė jam.

- Išsiskyrusi? - Tinas įdėmiai žvelgė į ją rudomis akimis, aiškiai nenorėdamas baigti Tajaus temos.

- Našlė. - Ji nesileido į smulkmenas, suprasdama, kad Tinas to nenorėtų. Jam niekada nereikėjo smulkmenų. Bent apie jos gyvenimą.

Jis sakė norįs galvoti apie tai, kas yra čia, šią akimirką. Kadangi toks pat buvo ir jos šūkis, jai nekliuvo tai, kad Tinas visai nesidomi jos gyvenimu prieš atvykstant į Siciliją. Bet turėjo pripažinti, kad jis ne per daugiausiai domisi ir jos gyvenimu čia.

Tinas žinojo, kad ji menininkė, bet kažin ar numanė ją esant populiarią keramikę. Žinojo, kad ji gyvena Picolate, mažame miestelyje, vos kelios minutės kelio į pietus nuo Marsalos, bet vargu ar būtų parodęs, kur yra jos butas. Juodu buvo kartu visus metus, bet mylėdavosi tik jo apartamentuose.

Ne jo namuose, nes čia jis negyveno. Sakėsi laiką apartamentus verslo tikslais, bet jai atrodė, kad jis turi galvoje ne verslą, o galimybę pasimylėti nestebint budriai motinos akiai. Tinas labai kruopščiai stengėsi atskirti jų gyvenimus.

Iš pradžių tai jai nekliudė. Jai taip pat nereikėjo gilaus emocinio ryšio, kaip ir jam. Jis žadėjo jai seksą ir tai davė.

Tačiau kažkuriuo metu Fetė suprato negalinti neduoti jam meilės.

Net ir tuomet neprieštaravo, kad jų santykiai išliktų tokie seklūs. Ar bent taip save įtikino. Ji

prarado visus, kuriuos mylėjo, neabejojo vieną dieną prarasianti ir jį. Aišku, jai patiko praleisti kartu visą naktį. Patiko. Bet kuo mažiau jis bus įsipynęs į jos gyvenimą, tuo jai bus lengviau, kai tas metas ateis.

Bent šitaip ji manė. Dabar jau nebuvo tokia tikra.

- Tai viskas, ką gali pasakyti?

Ji įjungė kavos aparatą ir pasisuko į Tiną.

- Ką?

Jis apsimovė trumpikes, tad į aukštą, tobulą figūrą tebebuvo galima varvinti seiles.

- Tavo vyras mirė.

Jie vis dar apie tai?

- Taip.

- Kaip?

- Autoavarija.

- Kada?

- Prieš šešerius metus.

Jis persibraukė pirštais susivėlusius po nakties plaukus.

- Nesakei man.

- Ar labai norėjai?

- Manychiau, kad per metus kokį sykėlį galėjai užsiminti esanti našlė....